

Nela Palová, 17 let

Masarykovo gymnázium, SZŠ a VOŠZ Vsetín

Tyršova 1069

755 01 Vsetín

Tys přišla

Sotva začnu opravdově vnímat, sotva začnu objevovat vlastní chrám,
sotva začnu k jeho zvelebování prozkoumávat každý světa kraj,
sotva vytesám svýma slabýma rukama poslední chrámu trám,
sotva dojdou na mého veškerého svědomí okraj,

tys přišla. Přišlas jako královna, oděna ve veškeré své mocné slávě,
však tvůj oděv nebyl drahý brokát, nuzný hábit jen,
díky prostému vzezření tvému krása tvá nepůsobila vládychtivě, naopak laskavě
vedle tebe já jsem malá, pouhý odlesk toho, jaký byl tvůj nejodvážnější sen.

Tys přišla. Znenadále, nikým nečekaná,
zvláště pak mnou, veškeré doufání schovalo se do hrsti k vrabci,
jak vykrmení holubi, tak moc jsi žádaná,
lid i zvěř po tobě hladoví, s vysokou poptávkou po tvém pokrmu stávají se z nich bezohlední sobci.

Však já se po tobě nepídila. Já hledala ve starých svitcích a pergamenech,
o tobě jsem pouze slyšela, zavřela před tebou dveře do chrámu svého,
bála jsem se tvého příchodu, že zničíš mé dílo v plamenech,
ale ty ses proklestila přes břečťanem zarostlé dveře a vstoupila do božského klidu mého.

Tys přišla. Já kvůli tobě posekala všechn břečťan, opravila chrám k obrazu tvému,
vzdala se svitků a pergamenů, vystoupala do chrámové zvonice,
jak Quasimodo, radostně jsem zvonila až k ohluchnutí, věřila jsem slepě všemu,
co jsi mi šeptala do ucha a co šeptali ptáci u zvonu, však spletla jsem se velice.

Nechala jsem se oklamat, nechala jsem se oklamat těmi sladkými pohádkami,
které bílé hrdlice cukrují každý den pořád dokola,
že tvůj příchod znamená žít ve snu, zalitém sluncem, s vítězně zdviženými hlavami,
to však je polopravda. Tvůj příchod je náhlý, skrytý a než se člověk naděje, vypaříš se docela.

Opustilas mě. Já trpělivě na tebe čekala, ze zvonice vyhlížela, pokoušela se zvony rozeznít,
mé slabé ruce už toho ale nebyly schopné, ptáci uletěli,
před chrámem již nezačal růst břečťan, ale ostré růže trn nechal své jméno před sluchem všech zaznít,
chrám pustnul, moudří faráři ho opouštěli, zůstal pouze nešťastný Quasimodo, neschopen odsloužit
mši v neděli.

Začala jsem zase chytat vrabce, užívat si jejich prostou přítomnost,
vzdala jsem se, vzdala jsem se tebe, přijala jsem borcení chrámu jako přirozený chod času
a ty ses vrátila. V plné síle růži rozsekalas na kusy, celá zářnější, než jaká byla naše společná minulost,
ale já tě nechci pustit zpět. Já tě nemohu přijmout, nejsem tě hodna,
pověz, jak mohu uvěřit tvému stále hlasitějšímu hlasu?

Slunečnice

Jsem Hélios a Vy se za mnou otáčíte jako slunečnice,
jsem Měsíc a Vy oceán, který za mnou své vlny táhne,
jsem Váš Harapes a Vy má tanečnice,
má tvář představuje vše, po čem Vaše srdce prahne.

Však jako Hélios a Měsíc jsem Vám vzdálený,
dotyk nepřichází v úvahu,
já vím, Váš cit je raněný,
opravdu je mi záhadou, kde berete tu odvahu
a jako prostá slunečnice, jakousi náhodou,
letíte k nebeským výšinám

Jsem Malý princ a Vy má růže,
uteču Vám a nechám Vás na planetě samotnou,
co naleznou, nechám si pro sebe,
co se mi líbí, vyzvednu do nebe,
co mne omrzí, to odhodím pryč
a znovu už po tom nesáhnu.

Jsem prchavý jako okamžik, jsem krátký jako vjem,
čím jsem ve Vás mohl vyvolat příjemný dojem?
Jsem baron Prášil, kterému je zatěžko říct pravdu,
vymýšlím si příběhy a kořením svůj život,
stavím vysokou kamennou hradbu,
holá skutečnost děsí mě, to je mého maskování důvod.

Nikdy jsem Vám to neřekl, nikdy to nepřiznal,
ač naše vzdálenost velká a pro obyčejného smrtelníka nepřekonatelná,
pro mě je tato oběť přijatelná,
já rád bych se Vám z celého svého srdce vyznal,

že jste jedinou slunečnicí, pro kterou moje sluneční paprsky blyští,
že se měsíčně usmívám jen pro jeden květ,
že mé taneční kreace patří jedinému mému štěstí,
že má žlutá růže je pro mě veškerý můj svět."

To všechno kvůli Tobě

Sedím tady v jednu v noci,
jak předvídali proroci, přemýšlím nad sebou, nad námi,
přitom všichni jsme sami.

Přemýšlím o Tobě, ano, právě o Tobě,
jedna část mysli ptá se, proč už nejsi v hrobě,
ale ta druhá, silnější,
tu první, morbidnější, konejší.

Stýská se mi.
Ne, nechci Tě už vidět!
Chybíš mi.
Jsi zrádce, nechutný zrádce,

proč Tvůj hlas zní tak sladce?
Ne, to se mi jen zdá,
je uřvaný, chraplavý a...a...jednoduše odporný.
Je tak...zraněný.
Neříkáš mi celou pravdu, pořád mi něco tajíš,
proč se mě tak bojíš?
Necháváš mě na vážkách, odepíráš mi upřímnost,
cožpak není tohle lásky cnost?
Cožpak to nevidíš?
Ne, nevidíš nebo...?
Mám už toho dost!

Můžu se tady kvůli Tobě utrápit,
můžu pro Tebe naplnit všechna moře,
stále to nedokážeš pochopit,
že se myšlení pro mě, kvůli Tobě, stalo hoře?

Nikdo nechce být sám, nikdo,
avšak k čemu láska ze srdce čiší,
když ten druhý neslyší?

Neposloucháš mě, nezajímáš se o mě,
jsem Ti ukradená,
nemám důvod cítit se podvedená?
Mám právo chtít Ti ublížit,
jako Ty (ne)ubližuješ mně,
ale...já nechci.
Cožpak to nechápeš?
Čekáš, až mi celé srdce rozdrápeš?
Prostě,
miluji Tě.

Prokletá slova

Ženy, víno, zpěv
a Verlaine navrhl k tomu,
chvilí slast a potom hněv,
chvilí na cestách a pak zpět do rodného domu.

Tvá duše, Rimbaude, nemá nikde stání,
neustále žene se vyplnit si to jedno přání,
to přání mít v rukách celý svět.

Je stejně pomíjivá jako okamžik,
k jehož zachycení snažíš se dospět.
Chováš se jak rozmazlený spratek,
sebevědomí dodává Ti slepé obdivování,
však pocit, že nejsi ničím majetek,
vede k neustálému rozhořčenému projevování.

Vše, co je hmota, letí vzduchem,

milý, nemilý, neznáš smilování,
zbrkllost mládí činí Tě bezcitným zloduchem
a vede k ukvapenému jednání.

Bez Verlaina bylo by Ti lépe,
jenže nedokážeš se ho zbavit,
zas listonoš s dopisem v ruce na Tvé dveře zaklepe
a znovu vyplouvá na povrch bohémská přirozenost se bavit.
Není cesty zpět.

A Ty, Verlaine, jaký symbol
nacházíš na dně skleničky,
kterýžto dušebol
zahrneš do další básničky?

Víš Ty vlastně, co od života žádáš,
tam k Arthurovi a k Matildě zpátky,
místo zamyšlení zelenému zapomnění propadáš,
v putyce klíží se zraky a řádky,

chudoba a chtíč ke štěstí nevedou,
Tvé sobecké majetnictví ničí ženské i mužské srdce,
pokaždé složíš omluvu bledou,
děláš z ostatních jen blbce
a hlavně ze sebe samého.

Když Ti není po vůli, rozzuříš se doběla,
Rimbauda střelou zbavit se chceš,
ve vězení před svědomím neunikneš,
snad víra změnit by Tě dovedla,
ach, já naivní, ke svému hříchu zase přitáhneš,

už ale ani on o Tebe nestojí,
do Afriky před Tebou uteče,
nic duši zhýralého básníka nezahojí,
jen přítel alkohol místo krve poteče.

Rychle to začalo, rychle dospělo k závěru,
dřete oba nouzi s bídou,
nic nepomáhá vašemu nuznému tělu
a umíráte s nádorem v koleni a pokročilou syfilidou.

Pod nápořem vln

Je to zpátky,
ten pocit se vrátil,
znovu mě to nutí psát tyto řádky,
kéž by to čas zvrátil.

Historie se opakuje,
škodolibost osudu se raduje

a moje zlé tušení,
předvídá mojí duši soužení.

Proč, ach, proč jen,
cožpak nebyl osud mým trápením
uspokojen?

Sic se to ještě nestalo,
ale pokud se oddám vášni,
mé srdce bude se utápět v mořské trýzni,
sotva bouře hřmění ustalo.

Znovu mě potká fata morgana na širém moři,
znovu budu plout k majáku,
který neexistuje.

Budu plout za světlem, jasně zářícím,
však již dávno vyhaslým.
Veškerá naděje bude upnuta na to světlo,
nebude cesty zpět.

Však co stane se poté, až přijdu na to,
že to byla pouhá lež, pouhý výplod fantazie mé?

Lod' narazí na kámen
a i když její jméno znamená pevná, vytrvalá,
až na něj narazí, rozpůlí se
a potopí se hluboko, stačí jen malá trhlina
a všechno zhyne v říši Neptuna.

Já ten příběh znám moc dobře,
proč číst ho musím podruhé?

Vždyť ta loď již zničená byla,
druhou šanci jí Milostivý věnoval,
ona ve snaze svůj kurz střežila,
i přes úzkostné vyhýbání se stejných omylů
totožný závěr následoval.

Nedá se to ustát,
nejde to udržet,
snad že bych kormidlo vyrvala, stáhla plachty,
však vítr je příliš silný,

ach, jediné mé přání je už konečně narazit,
neboť se již tomu nevyhnu, a to bolestné vědomí,
již je k nevydržení.

No tak větře, pospěš si, konej vůli svou,
rozpoutej novou bouři,
snad není to, po čem tak toužíš?
Přeci chceš vidět loď rozlámanou na kusy,

co oponuje tvé činnosti?

Od lodi ztroskotání ti nic nebrání,
je připravena,
nebo snad že milostivý má nad ní opět ochrannou ruku?
Nebo jsem se zmýlila
a rozkládá se přede mnou nové moře?